

Informacja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o stosowaniu w roku 2010 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2003 r. nr 128, poz. 1176 z późn. zm.) w zakresie realizacji zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej wynikających z Konwencji Genewskiej dotyczącej statusu uchodźców oraz Protokołu Nowojorskiego dotyczącego statusu uchodźcy

Warszawa, marzec 2011 r.

Spis treści:

1. Stan prawny	3
2. Wykonanie <i>ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</i> w zakresie rozpatrywania wniosków o nadanie statusu uchodźcy	5
3. Postępowania o nadanie statusu uchodźcy prowadzone wobec szczególnych grup wnioskodawców	14
4. Postępowanie wobec cudzoziemców nielegalnie przybywających lub przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	15
5. Pomoc dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy	17
6. Realizacja <i>Konwencji Genewskiej i Protokołu Nowojorskiego</i> w zakresie wydawania uchodźcom dokumentów	20
7. Współpraca z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców	22
8. Realizacja <i>Konwencji Genewskiej oraz Protokołu Nowojorskiego</i> w kontekście przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej	23
9. Zakończenie	27
10. Załączniki (tabele statystyczne)	28

1. Stan prawny

Konwencja Genewska dotycząca statusu uchodźców, sporządzona w dniu 28 lipca 1951 r. (Dz. U. z 1991 r. nr 119, poz. 515) oraz *Protokół Nowojorski dotyczący statusu uchodźców, sporządzony w dniu 31 stycznia 1967 r.* (Dz. U. z 1991 r. nr 119, poz. 517) definiują materialno-prawne podstawy nadawania statusu uchodźcy oraz określają najważniejsze prawa i wolności uchodźców. Ww. akty prawne nie precyzują jednakże zasad i trybu postępowania w sprawach o nadanie statusu uchodźcy. W Polsce kwestie te reguluje *ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz. U. z 2009 r. nr 189, poz. 1472). W ustawie unormowano także zasady wydawania uchodźcom dokumentów, zasadę *non-refoulement*, czyli zakaz wydalania uchodźców, oraz zasady współpracy z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców. W odrębnych aktach uregulowane zostały w prawie polskim prawa socjalno-bytowe uchodźców.

Polska stosuje tzw. jednolitą procedurę azylową. W toku postępowania o nadanie statusu uchodźcy bada się nie tylko spełnianie warunków do uznania za uchodźcę, ale także – w razie stwierdzenia, że nie są one spełnione – inne okoliczności skutkujące ochroną przed wydaleniem.

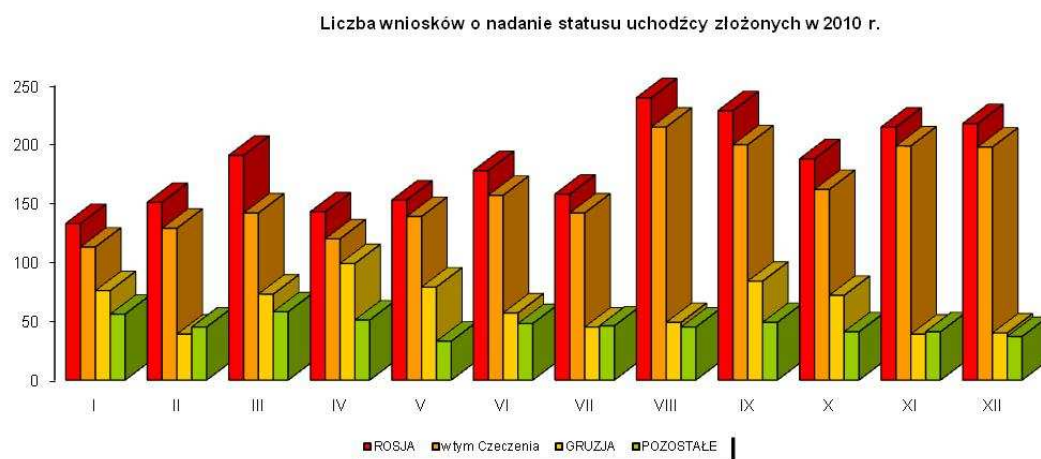
Cudzoziemcowi, który nie kwalifikuje się do uznania za uchodźcę, lecz który w przypadku powrotu do kraju pochodzenia może być narażony na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, udziela się ochrony w postaci ochrony uzupełniającej. W przypadku odmowy nadania statusu uchodźcy oraz odmowy udzielenia ochrony uzupełniającej, z urzędu badane są przesłanki do udzielenia zgody na pobyt tolerowany. Przesłanki te powiązane są z określonymi normami *Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.* (Dz. U. z 1993 r. nr 61, poz. 284) oraz *Konwencji o prawach dziecka, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 20 listopada 1989 r.* (Dz. U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526 oraz z 2000 r. Nr 2, poz. 11). Uznanie natomiast, że wniosek cudzoziemca nie zasługuje na uwzględnienie ani poprzez nadanie statusu uchodźcy, ani

poprzez udzielenie ochrony uzupełniającej oraz zgody na pobyt tolerowany, skutkuje – z wyjątkami określonymi w art. 48 ust. 2 *ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* – orzeczeniem o jego wydaleniu. Rozstrzygnięcie o sytuacji prawnej cudzoziemca następuje więc w toku jednego postępowania, prowadzonego przez jeden organ administracyjny.

Począwszy od dnia 20 lipca 2007 r. organem właściwym w sprawach udzielania cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, który prowadzi postępowania o nadanie statusu uchodźcy przy pomocy Departamentu Postępowań Uchodźczych.

2. Wykonanie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie rozpatrywania wniosków o nadanie statusu uchodźcy

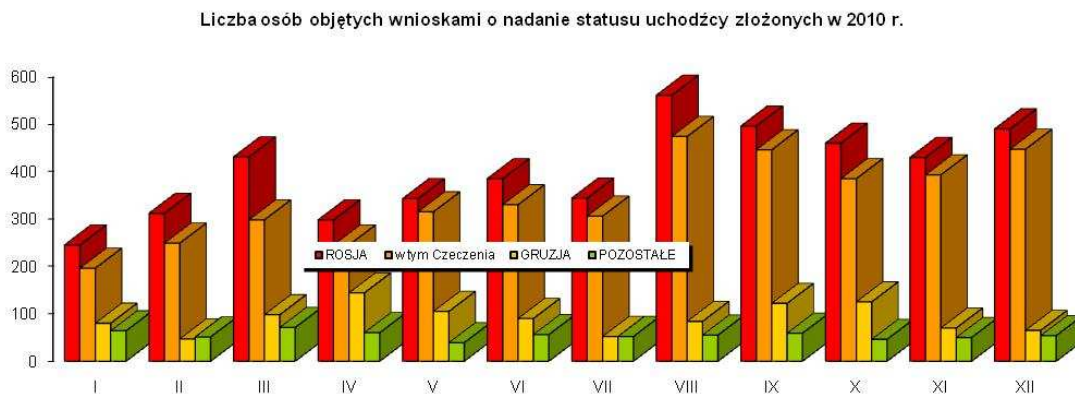
W 2010 r. złożono w Rzeczypospolitej Polskiej 3 499 wniosków o nadanie statusu uchodźcy. Wnioskami tymi objęto 6 534 osoby. W porównaniu do roku 2009 nastąpił więc spadek liczby złożonych wniosków i objętych nimi osób o około, odpowiednio, 44% oraz 38%. Spowodowane to było przede wszystkim znaczącym zmniejszeniem się liczby obywateli Gruzji ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy, o czym będzie mowa w dalszej części niniejszej informacji.

Największą grupę osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy stanowili w 2010 r. obywatele Federacji Rosyjskiej – 4 795 osób (około 73% ogółu), z których 4 084 (około 85% ogółu) zadeklarowało narodowość czeczeńską. Drugą najliczniejszą grupą cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy byli obywatele Gruzji – 1 082 osoby (około 16% ogółu). Ponadto, o status uchodźcy występowali najczęściej

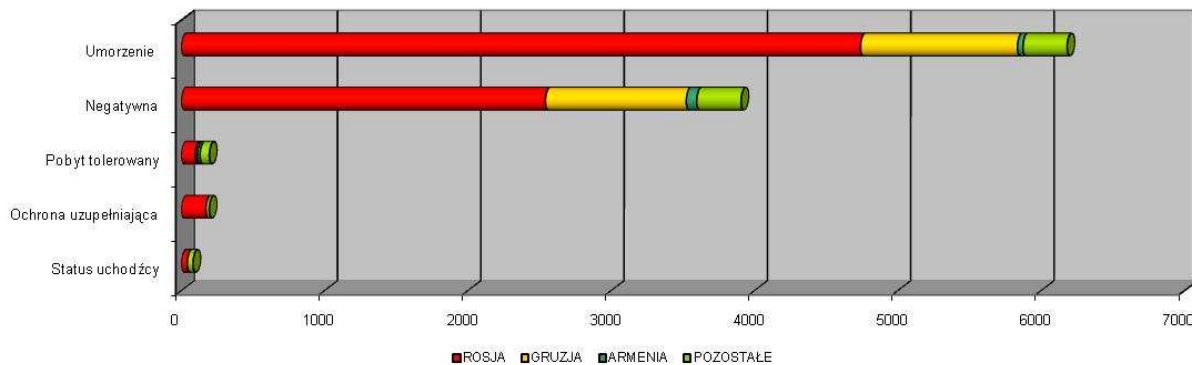
obywatele Armenii – 107 osób, Wietnamu – 47 osób, Białorusi – 46 osób, Ukrainy – 45 osób.

Analiza powyższych danych wskazuje, że w 2010 r. w porównaniu do roku poprzedniego zmieniły się proporcje w zakresie struktury narodowościowej cudzoziemców ubiegających się w Rzeczypospolitej Polskiej o nadanie statusu uchodźcy. Co prawda w dalszym ciągu przeważającą grupą byli obywatele Federacji Rosyjskiej, jednakże ich udział procentowy w powyższej strukturze wzrósł z 54% w roku 2009 do 73% w roku ubiegłym. Pomimo, że obywatele Gruzji zajęli pod względem liczebności drugie miejsce wśród osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy, stanowili oni jedynie 16 % ogółu cudzoziemców wnioskujących o tę formę ochrony. Jest to spadek o ponad połowę w porównaniu do 2009 r.

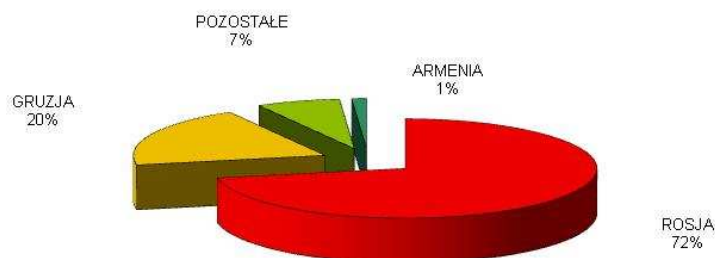

W minionym roku wydano decyzje w sprawach 10 560 osób wnioskujących o nadanie statusu uchodźcy w 2010 r. i wcześniej. Oznacza to, że liczba załatwionych osób spadła o około 31% w porównaniu do roku 2009. Jest to zjawisko naturalne w świetle tendencji spadkowych w zakresie liczby złożonych wniosków i objętych nimi osób.

Liczba osób, wobec których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał w 2010 r. decyzję w sprawie o nadanie statusu uchodźcy w RP

Liczba osób, w stosunku do których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał w 2010 r. decyzje administracyjne w sprawie o nadanie statusu uchodźcy (suma wszystkich decyzji)

Zgodnie z art. 1 A ust. 2 *Konwencji Genewskiej*, uchodźcą jest osoba, która żywi uzasadnioną obawę przed prześladowaniem z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub z powodu przekonań politycznych, na skutek tej obawy przebywa poza granicami kraju pochodzenia i nie może lub nie chce z tego powodu korzystać z ochrony tego kraju. Przepis ten został bezpośrednio przetransponowany do *ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (vide art. 13 ust. 1).

W ubiegłym roku status uchodźcy nadano 82 cudzoziemcom, w tym między innymi 42 obywatelom Federacji Rosyjskiej, 19 obywatelom Białorusi, 5 cudzoziemcom z Iraku oraz 4 z Afganistanu. Liczba osób, którym nadano status uchodźcy była mniejsza w porównaniu do roku 2009 o około 37%.

Zgodnie z art. 1C *Konwencji Genewskiej*, jej postanowienia przestają obowiązywać w stosunku do osób, które dobrowolnie zwrócić się o ochronę państwa, którego są obywatelami, dobrowolnie przyjmą utracone uprzednio obywatelstwo, przyjmą nowe obywatelstwo i korzystają z ochrony państwa, którego obywatelstwo przyjęły, ponownie dobrowolnie osiedlą się w państwie, które opuściły lub poza którego granicami przebywały z powodu obawy przed prześladowaniem, albo też nie mogą dłużej odmawiać korzystania z ochrony państwa swojego obywatelstwa, albowiem ustały warunki, w związku z którymi zostały uznane za uchodźców. Wskazane powyżej tzw. klauzule ustania uwzględnione zostały w art. 21 ust. 1 *ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*. W 2010 r. w oparciu o wskazane powyżej przesłanki statusu uchodźcy pozbawiono 6 osób – 3 obywateli Federacji Rosyjskiej, 2 obywateli Rwandy i 1 obywatela Sudanu.

W przypadku 3 906 osób wydano decyzje negatywne. Jest to poziom porównywalny do roku 2009. Część z rozpatrzonych w minionym roku wniosków uznano za oczywiście bezzasadne. Zaletą instytucji wniosku oczywiście bezzasadnego jest możliwość przeprowadzenia szybkiego postępowania. Jest to szczególnie ważne, gdy wniosek o nadanie statusu uchodźcy składa osoba, która ma być wydalona z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Instytucja ta pozwala na zapobieganie instrumentalnemu traktowaniu procedury uchodźczej, jako środka uniemożliwiającego wydalenie. Ponadto jej istnienie przyczynia się do skrócenia czasu trwania postępowania o nadanie statusu uchodźcy.

Podobnie jak w roku 2009, w roku ubiegłym nie odnotowano przypadków zastosowania tzw. klauzuli wyłączającej, określonej w art. 1F *Konwencji Genewskiej*. Niemniej jednak należy wspomnieć, że okoliczności skutkujące wykluczeniem z możliwości korzystania z dobrodziejstw *Konwencji* zostały wprost wskazane w *ustawie o*

udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (vide art. 19 ust. 1 pkt 3). Na uwagę zasługuje również fakt, że koncepcja tzw. klauzul wyłączających, w szerszej niż w przypadku statusu uchodźcy formule, zastosowana została także w przypadku ochrony uzupełniającej.

Jak wzmiankowano wcześniej, w przypadku odmowy nadania statusu uchodźcy, z urzędu rozstrzyga się o potrzebie udzielenia cudzoziemcowi ochrony uzupełniającej. W 2010 r. ochrona uzupełniająca została udzielona 195 osobom, w tym między innymi 172 obywatelom Federacji Rosyjskiej, 5 obywatelom Iraku, 5 obywatelom Afganistanu oraz 4 cudzoziemcom z zachodniego Brzegu i Strefy Gazy. W porównaniu do roku 2009 tendencja w zakresie stosowania tej formy ochrony jest zdecydowanie spadkowa, na poziomie o około 92%.

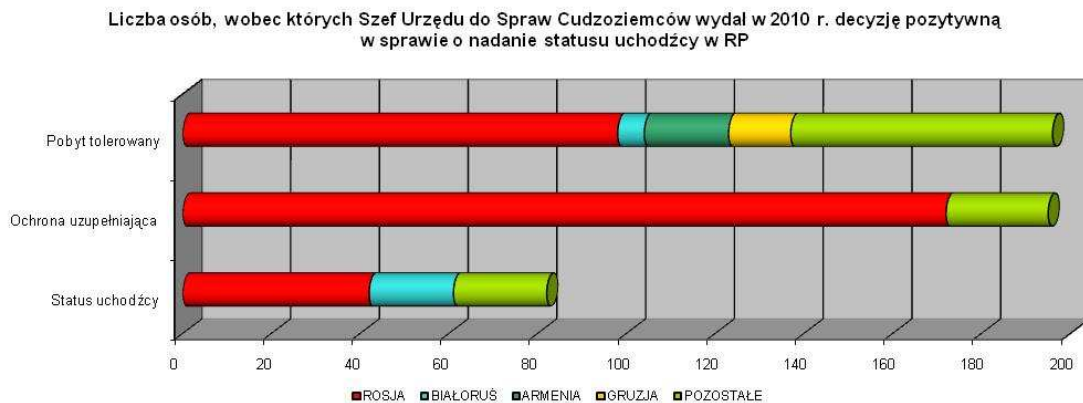
W sytuacji, kiedy cudzoziemiec nie spełnia warunków do nadania statusu uchodźcy ani warunków do udzielenia ochrony uzupełniającej, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców bada potrzebę objęcia cudzoziemca ochroną przed wydaleniem w postaci zgody na pobyt tolerowany. Cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt tolerowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli jego wydalenie mogłoby nastąpić jedynie do kraju, w którym zagrożone byłoby jego prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego, w którym mógłby zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu lub być zmuszony do pracy lub pozbawiony prawa do rzetelnego procesu sądowego albo być ukarany bez podstawy prawnej w rozumieniu *Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.* lub naruszałoby prawo do życia rodzinnego w rozumieniu ww. *Konwencji*, lub naruszałoby prawa dziecka określone w *Konwencji o prawach dziecka, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r.*, w stopniu istotnie zagrażającym jego rozwojowi psychofizycznemu.

W 2010 r. odmówiono nadania statusu uchodźcy oraz udzielenia ochrony uzupełniającej i jednocześnie udzielono zgody na pobyt tolerowany 196 osobom – trzykrotnie więcej niż w roku 2009. Podobnie jak w przypadku statusu uchodźcy i

ochrony uzupełniającej, dominującą grupą cudzoziemców, którym udzielono zgody na pobyt tolerowany byli obywatele Federacji Rosyjskiej – 98 osób.

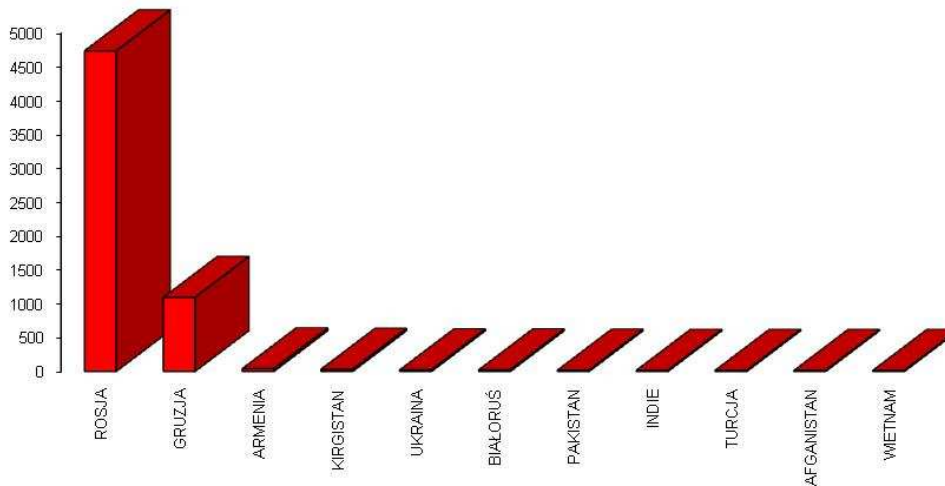
Powyższe dane wskazują, iż w 2010 r. w Polsce objęto ochroną międzynarodową oraz krajową łącznie 473 cudzoziemców. Stanowi to około 7% osób, które złożyły wnioski o nadanie statusu uchodźcy (w roku 2009 odsetek ten wynosił 24%).

Podobnie jak w latach ubiegłych sposób orzekania w sprawach cudzoziemców pochodzących z Republiki Czecheńskiej Federacji Rosyjskiej był zgodny z zaleceniami UNHCR.

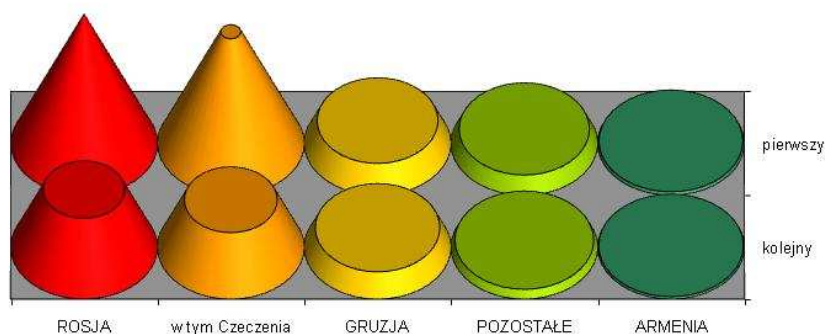
W 2010 r. umorzono postępowania prowadzone wobec 6 181 osób, w tym wobec 4 740 obywateli Federacji Rosyjskiej oraz 1 095 obywateli Gruzji. Najczęściej podstawą wydania decyzji o umorzeniu było wycofanie wniosku lub stwierdzenie jego niedopuszczalności. W przypadku 1247 osób decyzja o umorzeniu postępowania z powodu niedopuszczalności wniosku została wydana w sytuacji, kiedy wnioskodawca po otrzymaniu decyzji ostatecznej o odmowie nadania statusu uchodźcy złożył nowy wniosek oparty na tych samych podstawach.

Liczba osób, wobec których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w 2010 r. umorzył postępowanie o nadanie statusu uchodźcy

Zjawisko składania przez tych samych cudzoziemców kolejnych wniosków jest obserwowane od roku 2003, wówczas kolejne wnioski o nadanie statusu uchodźcy złożyły 93 osoby (około 1,3% ogólnej liczby wszystkich osób wnioskujących). W następnych latach tendencja w tym zakresie była wzrostowa: 2004 r. – 137 osób (około 2 %), 2005 r. - 1 141 osób (około 21 %), 2006 r. – 3 280 osób (46 %). W roku 2007 po raz pierwszy nastąpił spadek liczby cudzoziemców składających kolejne wnioski o nadanie statusu uchodźcy do liczby 2 842 osób, co stanowiło 28 % ogólnej liczby wszystkich osób wnioskujących. W roku 2008 odsetek ten wyniósł 15 %, a w roku 2009 – 14%. W ubiegłym roku kolejne wnioski złożyło już aż około 34% osób.

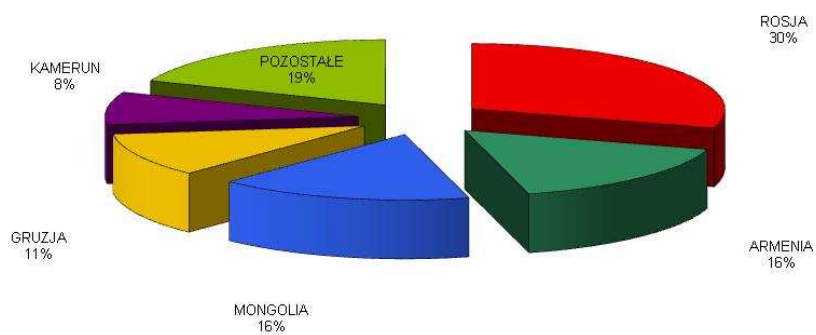
Liczba osób objętych wnioskami o nadanie statusu uchodźcy w 2010 r.
- wnioski pierwsze i kolejne

Przyczyny praktyki wielokrotnego wnioskowania przez te same osoby o nadanie statusu uchodźcy są dwojakie – uniknięcie wydalenia lub też (najczęściej) możliwość dalszego korzystania ze świadczeń dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy.

W roku 2010 liczba cudzoziemców składających po raz kolejny wnioski o nadanie statusu uchodźcy wzrosła dwukrotnie w porównaniu do poziomu zanotowanego w roku 2009. Wydaje się, że spowodowane to było przede wszystkim niską uznawalnością wniosków oraz brakiem wystarczającej skuteczności w zakresie wykonywania decyzji o wydaleniu. Istotny wpływ na ograniczenie praktyki wielokrotnego wnioskowania o nadanie statusu uchodźcy w celu uniknięcia wydalenia potencjalnie ma rezygnacja przez ustawodawcę z automatycznego wstrzymywania wykonania decyzji o wydaleniu na okres trwania postępowania uchodźczego. Z pełnej ochrony przed wydaleniem mogą korzystać tylko te osoby, które występują z wnioskiem po raz pierwszy. W przypadku pozostałych cudzoziemców wstrzymanie wykonania decyzji o wydaleniu jest możliwe wyłącznie na wniosek cudzoziemca zawierający uzasadnienie istnienia słusznego interesu wnioskodawcy we wstrzymaniu jej wykonania. W roku 2010 r. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał tego typu decyzję w stosunku do 37 osób.

Liczba osób, wobec których Szef UdSC w 2010 r. wstrzymał decyzję o wydaleniu w ramach postępowania o nadanie statusu uchodźcy

3. Postępowania o nadanie statusu uchodźcy prowadzone wobec szczególnych grup wnioskodawców

Szczególną ochroną w toku postępowań o nadanie statusu uchodźcy objęte są następujące grupy cudzoziemców: małoletni przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez przedstawiciela prawnego lub zwyczajowego (małoletni bez opieki), ofiary przemocy oraz osoby niepełnosprawne.

Zeznania od takich osób odbiera się w warunkach dostosowanych do ich potrzeb i możliwości percepcji. Czynności w toku postępowania są dokonywane przy udziale psychologa lub pedagoga (w przypadku małoletnich bez opieki) albo psychologa lub lekarza (w przypadku ofiar przemocy i osób niepełnosprawnych), wyłącznie przez wykwalifikowanych pod tym względem pracowników. Zasadniczo osób zaliczonych do powyższych grup nie można umieścić w areszcie w celu wydalenia lub strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców.

Szczególny tryb postępowania wobec małoletnich bez opieki, ofiar przemocy oraz osób niepełnosprawnych nie wynika z samej *Konwencji Genewskiej*. Spełnia on jednak zalecenia Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców co do standardów procedur uchodźczych. Ponadto stanowi realizację przepisów *dyrektywy Rady nr 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie minimalnych standardów przyjmowania osób ubiegających się o azyl* (Dz. Urz. WE nr L 031 z dnia 6 lutego 2003 r.) oraz *dyrektywy w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w Państwach Członkowskich, wdrożonych do polskiego porządku prawnego* (Dz. Urz. WE nr L 326 z dnia 13 grudnia 2005 r.).

4. Postępowanie wobec cudzoziemców nielegalnie przybywających lub przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Zgodnie z art. 33 ust. 1 *Konwencji Genewskiej* „żadne umawiające się państwo nie wydali lub nie zawróci w żaden sposób uchodźcy do granicy terytoriów, gdzie jego życiu lub wolności zagrażałoby niebezpieczeństwo ze względu na jego rasę, religie, obywatelstwo, przynależność do określonej grupy społecznej lub przekonania polityczne”. Respektując powyższy zakaz polski prawodawca zakazał wykonywania decyzji o wydaleniu do czasu doręczenia cudzoziemcowi decyzji ostatecznej w sprawie o nadanie statusu uchodźcy (vide art. 33 ust. 1 pkt 3 *ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*).

Wykorzystywanie tego przywileju poprzez wnioskowanie o nadanie statusu uchodźcy przez osoby, które nie żywią uzasadnionej obawy przed prześladowaniem, ale obawiają się wydalenia z Polski, skłoniło ustawodawcę do wprowadzenia rozwiązań prawnych przeciwdziałających temu zjawisku.

Art. 33 ust. 4 *ustawy o udzieleniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* dopuszcza możliwość wydalenia cudzoziemca w trakcie trwania procedury uchodźczej w przypadku, gdy postępowanie zostało wszczęte w wyniku złożenia wniosku po raz kolejny, a wniosek ma na celu opóźnienie wydania decyzji o wydaleniu lub też zakłócenie wykonania takiej decyzji.

Dodatkowo art. 87 – 89 c ww. ustawy regulują kwestie zatrzymania oraz umieszczenia w strzeżonym ośrodku lub zastosowania aresztu w celu wydalenia cudzoziemców ubiegających się nadanie statusu uchodźcy. Na ich podstawie można pozbawić wolności cudzoziemca o nieustalonej tożsamości, osobę nadużywającą postępowanie uchodźcze, cudzoziemca stwarzającego zagrożenie dla bezpieczeństwa, zdrowia, życia lub wolności innych osób albo obronności lub bezpieczeństwa czy bezpieczeństwa i porządku publicznego. Zatrzymanie jest środkiem fakultatywnym w przypadku osób, które nielegalnie przekroczyły lub usiłowały przekroczyć granicę i wjechały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na nim przebywają bez zezwolenia

oraz w przypadku cudzoziemców przebywających w ośrodku, których zachowanie zagraża bezpieczeństwu, zdrowiu lub życiu współmieszkańców lub pracowników tegoż ośrodka. W 2010 r. zatrzymano ogółem 186 cudzoziemców, z czego 160 umieszczono w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców, 15 osadzono w areszcie w celu wydalenia, a 11 zwolniono.

5. Pomoc dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy

Konwencja Genewska nie reguluje kwestii związanych z utrzymaniem przez państwo przyjmujące osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. *Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* przewiduje możliwość udzielania takim osobom pomocy socjalnej i opieki medycznej oraz, fakultatywnie, pomocy w dobrowolnym powrocie do kraju, do którego mają prawo wjazdu. Pomoc socjalna obejmuje pomoc udzielaną w ośrodku lub pomoc udzielaną poza ośrodkiem, polegającą na wypłacie świadczenia pieniężnego na pokrycie we własnym zakresie kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto osobie, która pokryła koszty pogrzebu cudzoziemca zmarłego w trakcie trwania postępowania w sprawie nadania statusu uchodźcy, przysługuje zasiłek pogrzebowy.

W 2010 r. związku z realizacją ww. zadań ustawowych Urząd do Spraw Cudzoziemców wydatkował łączną kwotę 57 984 416 zł (o około 29 % mniej niż w roku 2009), z czego:

- na wypłatę świadczeń o charakterze pieniężnym – 17 634 078 zł,
- na wydatki związane z zakwaterowaniem w ośrodkach wynajmowanych – 12 145 440 zł,
- na utrzymanie własnych ośrodków – 9 404 532 zł,
- na zakup świadczeń medycznych – 8 937 120 zł,
- na wydatki związane z żywieniem uchodźców systemem zleconym – 8 551 739 zł,
- na zakup środków żywności – 667 652 zł,
- na realizację pomocy w dobrowolnym wyjeździe z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - 433 033 zł.
- na zakup leków – 210 818 zł.

Duża część świadczeń jest udzielana w ośrodkach dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. Według stanu na dzień 31 grudnia 2010 r. istniało 13 ośrodków (4 ośrodki własne Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz 9 wynajmowanych) - o 6 mniej w porównaniu z rokiem 2009. Liczba dostępnych miejsc w ośrodkach wyniosła 2 828.

Pod koniec 2010 r. z pomocy Urzędu do Spraw Cudzoziemców korzystały 3 424 osoby, z czego 1 772 udzielano pomocy w postaci świadczenia pieniężnego. Ogólna liczba osób korzystających z pomocy socjalnej i opieki medycznej była zatem mniejsza w porównaniu do roku 2009 o około 31 %.

W 2010 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców kontynuował współpracę z Międzynarodową Organizacją do Spraw Migracji (IOM) w zakresie realizacji programu dobrowolnych powrotów. W ubiegłym roku ze wsparcia IOM skorzystało 946 cudzoziemców.

Oprócz realizacji zadań bieżących związanych z udzielaniem cudzoziemcom ubiegającym się o nadanie statusu uchodźcy pomocy, Urząd do Spraw Cudzoziemców prowadził także działalność mającą na celu preintergrację takich osób.

Do działań preintegracyjnych podejmowanych bezpośrednio przez Urząd należy zaliczyć naukę języka polskiego prowadzoną w ośrodkach oraz zapewnienie podstawowych materiałów do nauki, jak również zapewnienie pomocy dydaktycznych dla dzieci uczęszczających do szkół.

Należy także wspomnieć, że Urząd do Spraw Cudzoziemców współpracował w różnych obszarach, w tym także w obszarze preintegracji, z szeregiem organizacji pozarządowych takich jak: Stowarzyszenie Centrum Wolontariatu, Fundacja Instytut na rzecz Państwa Prawa, Fundacja Edukacji i Twórczości, Centrum Pomocy Migrantom i Uchodźcom Caritas Archidiecezji Białostockiej i Lubelskiej, „Eleos” Prawosławnego Ośrodka Miłosierdzia Diecezji Białostocko-Gdańskiej, Centrum Inicjatyw Międzykulturowych, Stowarzyszenie Przyjaciół Międzynarodowego Ruchu ATA Czwarty Świat, Polska Akcja Humanitarna, Polskie Forum Migracyjne, Stowarzyszenie

Interwencji Prawnej, Młodzież z Misją, Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć, Caritas Zambrów, Fundacja Ocalenie, VOX Humana, Lubelskie Centrum Wolontariackie, Ośrodek „Brama Grodzka-Teatr NN”, Stowarzyszenie Ekologiczne Dla Ziemi, Polskie Stowarzyszenie Coachingu i Rozwoju, Klinika Prawa UW i UJ, Towarzystwo Interwencji Kryzysowej, IOM, Fundacja dla Wolności i Stowarzyszenie „Nigdy Więcej”.

Współpraca prowadzona była najczęściej w ramach projektów takich jak na przykład:

- „*Wolontariat dla Integracji. Partnerstwo na rzecz Uchodźców*”,
- „*Pomoc prawna dla osób przebywających w Ośrodku dla Cudzoziemców oraz Strzeżonym Ośrodku w Białej Podlaskie*”,
- „*Młodzież w działaniu*”,
- „*Białystok dla uchodźców*”,
- „*Klub integracji i edukacji kulturowej 2009/2010*”,
- „*Wakacyjny program adaptacji dzieci czeczeńskich*”,
- „*Biblioteka Podwórkowa*”,
- „*Refugee.3 – Integracja cudzoziemców w Polsce*”,
- „*I Ty możesz zdobyć wykształcenie w Warszawie*”,
- „*Szkoła wielokulturowa III*”,
- „*Q – integracji*”,
- „*RAZEM*” – *Integracja, poradnictwo i wsparcie dla cudzoziemców*”,
- „*Wielokulturowe Mazowsze*”,
- „*Uchodźcy i polska szkoła*”,
- „*Prawnicy na rzecz uchodźców IV*”,
- „*Latarnia – edukacja i animacja*”,
- „*Język polski dla uchodźców*”,
- „*Kampania na rzecz poprawy zdrowia i opieki medycznej dla osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy*”,
- „*Emo-liga*”.

6. Realizacja Konwencji Genewskiej i Protokołu Nowojorskiego w zakresie wydawania uchodźcom dokumentów

Art. 28 ust. 1 *Konwencji Genewskiej* stanowi, że państwa wydają uchodźcom legalnie przebywającym na ich terytoriach dokumenty podróży potrzebne do podróżowania poza ich terytoriami, chyba, że stoją temu na przeszkodzie ważne względy bezpieczeństwa państwowego lub porządku publicznego. Załącznik do *Konwencji Genewskiej* zawiera szczegółowe postanowienia odnoszące się do dokumentów podróży dla uchodźców. Normy te są w Polsce realizowane w całości.

Dokument podróży wydawany uznanym uchodźcom przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jest zgodny z wzorem określonym we wspomnianym załączniku. Zgodnie z paragrafem 3 załącznika opłaty pobierane za wystawienie dokumentu nie powinny przekraczać najniższych opłat pobieranych za paszporty państwowe. W Polsce całkowicie odstąpiono od pobierania opłat za wydanie dokumentów podróży, o których mowa w *Konwencji Genewskiej*.

Dokument, z wyjątkiem szczególnych lub wyjątkowych przypadków, powinien być wystawiony na możliwie największą liczbę państw (§ 4 załącznika), a okres jego ważności powinien wynosić jeden rok lub dwa lata, w zależności od uznania wydającego go władz (§ 5 załącznika). W związku z przepisami *rozporządzenia Rady nr 2252/2004/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie* (Dz. Urz. UE L 385 z dnia 29 grudnia 2004 r.), począwszy od dnia 28 sierpnia 2006 r. dokumenty podróży przewidziane w *Konwencji Genewskiej* wydawane były na okres 1 roku. Zgodnie z ww. rozporządzeniem dokumenty podróży, których okres ważności przekracza 12 miesięcy, muszą zawierać odpowiednio zabezpieczone nośniki pamięci, w których znajdować się mają dane biometryczne, tj. obraz twarzy i odciski linii papilarnych posiadacza dokumentu. Wymóg ten został spełniony z dniem 29 czerwca 2009 r., w związku z czym dokumenty podróży przewidziane w *Konwencji Genewskiej* zaczęły być wydawane na okres 2 lat.

Wspomnieć ponadto należy, iż Polska jest *stroną Europejskiego Porozumienia w sprawie zniesienia wiz dla uchodźców, sporządzonego w Strasburgu w dniu 20 kwietnia 1959 r.* oraz *Europejskiego Porozumienia o przekazywaniu odpowiedzialności za uchodźców, sporządzonego w Strasburgu dnia 16 października 1980 r.*

7. Współpraca z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców

Na podstawie art. 35 ust. 1 *Konwencji Genewskiej* państwa obowiązane są do współpracy z Urzędem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców (UNHCR) lub z każdą inną agencją Narodów Zjednoczonych, która może go zastąpić w pełnieniu jego funkcji, w szczególności w celu ułatwienia jego obowiązku nadzorowania stosowania postanowień Konwencji.

Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przyznaje przedstawicielowi Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców szereg uprawnień, między innymi prawo swobodnego kontaktowania się z cudzoziemcem, dostęp do informacji o przebiegu postępowania uchodźczego, dostęp do akt sprawy oraz prawo składania do akt sprawy opinii, dokumentów i materiałów.

W roku 2010, podobnie jak w poprzednich latach, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców współpracował z Przedstawicielem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców w Polsce we wszystkich istotnych dla uchodźców i osób ubiegających się o nadanie takiego statusu kwestiach. Opinie UNHCR na temat sytuacji w krajach pochodzenia wnioskodawców były uwzględniane w toku postępowań o nadanie statusu uchodźcy.

Wskazać także należy, iż w 2010 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców kontynuował współpracę z UNHCR w ramach projektu mającego na celu poprawę sprawności i jakości prowadzonych postępowań w sprawach o nadanie statusu uchodźcy. Projekt ten, obecnie pod nazwą „*Dalszy Rozwój Jakości Systemu Azylowego w Unii Europejskiej*”, realizowany będzie do września 2011 r.

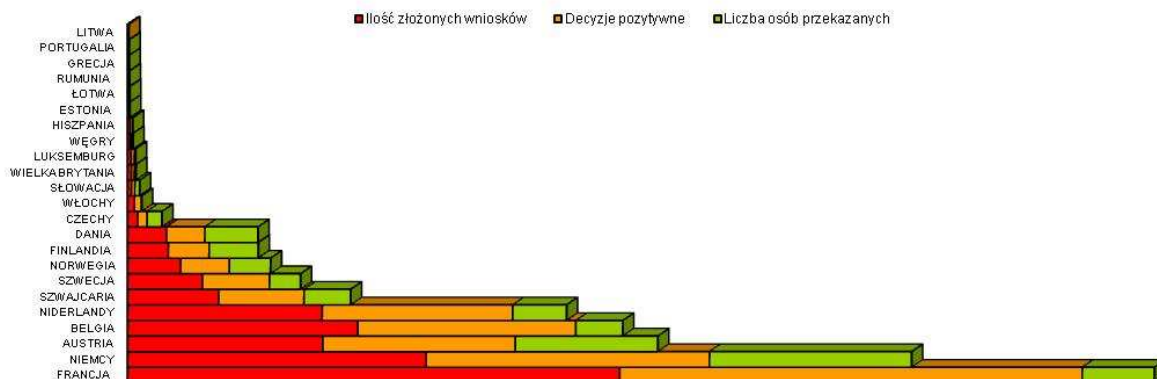
8. Realizacja Konwencji Genewskiej oraz Protokołu Nowojorskiego w kontekście przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej

Wraz z akcesją do Unii Europejskiej Polskę zaczęło obowiązywać między innymi rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania Państwa Członkowskiego, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego w jednym z Państw Członkowskich przez obywatela kraju trzeciego (Dz. Urz. WE, Nr L 50 z dnia lutego 2003 r.). Rozporządzenie zakłada odpowiedzialność tylko jednego państwa członkowskiego za rozpatrzenie wniosku o nadanie statusu uchodźcy. Cudzoziemiec, który złoży kolejny wniosek w innym państwie stosującym rozporządzenie zostanie przekazany do państwa, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie jego wniosku, według kryteriów w nim zawartych. Podczas ustalania odpowiedzialności państwa za rozpatrzenie wniosku bierze się pod uwagę między innymi okoliczności związane z wjazdem i pobytem cudzoziemca na terytorium państw stosujących rozporządzenie oraz możliwość połączenia cudzoziemca z członkami rodziny, którzy otrzymali status uchodźcy w innych państwach.

Praktyka pokazuje, iż Polska jest w dalszym ciągu traktowana przez cudzoziemców jako kraj tranzytowy, a rzeczywistym celem większości osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy w Polsce jest zalegalizowanie pobytu w innych krajach, które gwarantują dostęp do jak najwyższych świadczeń socjalnych. Tymczasem rozporządzenie, po wjeździe cudzoziemca do Polski i złożeniu wniosku o nadanie statusu uchodźcy, praktycznie uniemożliwia mu skuteczne ubieganie się o taki status w kolejnych państwach je stosujących.

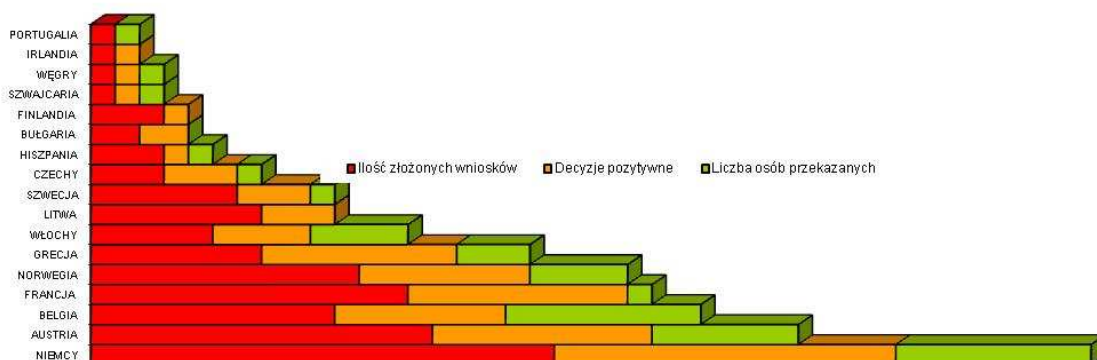
W 2010 r. w oparciu o przepisy ww. rozporządzenia do Polski skierowano z innych państw 4 840 wniosków, z których większość opartych było o identyfikację odcisków palców w systemie Eurodac. Najwięcej wniosków skierowała do Polski Francja – 1 364, Niemcy - 827 i Belgia – 638. Pozytywnie rozpatrzonych zostało 4 599 wniosków (około 95%), najwięcej również z Francji – 1 281, Niemiec - 785 i Belgii - 604. W 2010 r. do Polski zostało przekazanych 2 120 cudzoziemców.

Procedury dublińskie w 2010 r. "in"

Polska wystosowała do innych państw 107 wniosków, najwięcej do Niemiec – 19, Austrii – 14 i Francji – 13. Większość z nich oparta była o zasadę łączenia członków rodziny oraz przyczyny humanitarne. 74 wnioski zostały rozpatrzone pozytywnie. W 2010 r. z Polski do innych państw stosujących rozporządzenie przekazano 40 osób.

Procedury dublińskie w 2010 r. "out"

Powyższe dane wskazują, iż w stosunku do 2009 r. w ubiegłym roku liczba wniosków kierowanych do Polski z innych państw, jak również odsetek spraw załatwionych pozytywnie oraz liczba przekazanych osób nie uległy istotnym zmianom. Odnotować jednak należy intensyfikację współpracy w zakresie postępowań typu „in” pomiędzy Polską a Niemcami oraz Belgią, jak również jej zmniejszenie ze stroną austriacką.

W zakresie postępowań typu „out” należy wskazać na zbliżony w porównaniu do roku 2009 poziom liczby wniosków kierowanych z Polski do innych państw oraz uzyskanych decyzji pozytywnych. Dwukrotnie natomiast spadła liczba cudzoziemców przekazanych z Polski do innych państw – z 83 do 40.

Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zgodna z większością obowiązujących w Unii Europejskiej aktów prawnych w dziedzinie uchodźstwa. Do ustawy transponowano przepisy:

- *dyrektywy Rady nr 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów zapewniania ochrony czasowej w przypadku masowego napływu uchodźców oraz w sprawie działań podejmowanych w celu rozłożenia wysiłków między państwami członkowskimi w celu przyjęcia tych osób, a konsekwencjami tego przyjęcia* (Dz. Urz. WE nr L 212, z dnia 7 sierpnia 2001 r.),

- *dyrektywy w sprawie minimalnych standardów przyjmowania osób ubiegających się o azyl,*

- *dyrektywy w sprawie minimalnych standardów kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zakresu przyznawanej ochrony* (Dz. Urz. WE nr L 304 z dnia 30 września 2004 r.), oraz

- *dyrektywy w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy.*

Konsekwencją członkostwa Polski w Unii Europejskiej jest nie tylko konieczność dostosowywania przepisów prawa krajowego do regulacji unijnych, lecz

również możliwość korzystania z unijnych funduszy, w tym Europejskiego Funduszu na Rzecz Uchodźców (EFU).

W 2010 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców zrealizował następujące projekty współfinansowane ze środków EFU:

- projekt 2/2/2008/EFU *„Wyposażenie trzech ośrodków UdSC w place zabaw i boiska”*,
- projekt 3/2/2008/EFU *„Szkolenia językowe i merytoryczne dla pracowników UdSC”*,
- projekt 5/2/2008/EFU *„Misje badawcze do krajów pochodzenia”*,
- projekt 8/2/2008/EFU *„Poprawa warunków zakwaterowania oraz zakup sprzętów i materiałów do ośrodków własnych Urzędu do Spraw Cudzoziemców”*.

Kontynuowano realizację rozpoczętego w 2009 r. projektu 7/2/2009/EFU *„Modernizacja elektronicznego rejestru w Systemie Pobyt”*.

W 2010 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców rozpoczął także realizacji kolejnych projektów:

- projekt 1/7/2009/EFU *„Rozbudowa biblioteki Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia UdSC”*,
- projekt 2/7/2009/EFU *„Misje badawcze do krajów pochodzenia”*,
- projekt 3/7/2009/EFU *„Wizyt studyjne”*.

9. Zakończenie

W ocenie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców Rzeczpospolita Polska w 2010 r. zrealizowała w całości zobowiązania wynikające z *Konwencji Genewskiej* i *Protokołu Nowojorskiego*.

10. Załączniki (tabele statystyczne)

Tabela 1: Liczba wniosków o nadanie statusu uchodźcy złożonych w 2010 r. oraz liczba objętych nimi osób

OBYWATELSTWO	I		II		III		IV		V		VI		VII		VIII		IX		X		XI		XII		2010	
	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY	WNIOSKI	OSOBY
AFGANISTAN	-	-	-	-	1	1	6	8	4	4	2	5	-	-	-	-	1	1	1	1	4	4	1	1	20	25
ALBANIA	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
ALGERIA	-	-	1	1	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	1	1	-	-	-	-	4	4
ANGOLA	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	2	2
ARMENIA	5	9	6	7	9	0	1	4	3	5	2	2	6	8	7	7	9	7	6	7	8	1	7	0	79	7
AZERBEJDŻAN	1	1	1	2	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	2	1	1	-	-	2	3	-	-	7	10
BANGLADESZ	2	2	3	3	2	2	2	2	-	-	-	-	2	2	2	2	2	2	3	3	-	-	-	-	18	18
BEZ OBYWATELSTWA	1	5	3	3	1	1	3	3	1	1	2	2	-	-	2	2	1	1	3	3	-	-	-	-	17	21
BHUTAN	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
BIAŁORUŚ	-	-	3	4	3	6	4	4	3	3	4	5	4	6	4	5	4	5	3	5	2	2	1	1	35	46
BURUNDI	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	2	2
CHINY	2	2	1	1	2	2	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	2	2	9	9
EGIPT	2	2	-	-	2	2	1	1	1	1	2	2	1	1	1	1	-	-	1	1	-	-	-	-	11	11
ERYTREA	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	1	1
ETIOPIA	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
FILIPINY	-	-	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2
GHANA	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2	-	-	-	-	-	-	3	3
GRUZJA	7	8	3	4	7	9	9	4	7	0	5	9	4	5	4	8	8	2	7	2	3	7	4	6	75	10
GWINEA	1	1	1	1	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2	6	6
INDIE	6	6	1	1	1	1	1	1	2	2	-	-	2	2	1	1	1	1	1	1	1	1	-	-	17	17
IRAK	1	1	1	1	-	-	-	-	1	1	2	2	2	2	1	4	8	9	2	2	-	-	1	5	19	27
IRAN	-	-	2	2	1	1	-	-	-	-	-	-	2	2	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	7	7
JORDANIA	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	1	1
KAMERUN	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	1	1	1	1	2	2	1	1	3	3	1	1	1	1	11	11
KAZACHSTAN	-	-	3	3	2	3	2	3	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	9	11
KENIA	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	2	2
KIRGISTAN	-	-	2	3	-	-	-	-	2	6	-	-	3	4	1	3	-	-	1	1	4	7	3	3	16	37
KOLUMBIA	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
KOMORY	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
KONGO	-	-	1	1	-	-	-	-	1	1	1	1	-	-	-	-	1	1	-	-	1	1	2	2	7	7
KONGO, DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2
KUBA	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	2	2
LIBAN	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
LIBIA	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2

Tabela 2: Liczba osób, w stosunku do których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał w 2010 r. decyzje w postępowaniu w sprawie o nadanie statusu uchodźcy

OBYWATELSTWO	Status nadany zgodnie z Konwencją Genewską	Ochrona uzupełniająca	Zgoda na pobyt tolerowany	Negatywna	Umorzenie / pozostawienie bez rozp.
AFGANISTAN	4	5	-	8	14
ALBANIA	-	-	-	1	-
ALGERIA	-	-	1	4	4
ANGOLA	-	-	1	-	-
ARMENIA	-	-	19	73	39
AZERBEJDŻAN	-	-	4	2	5
BANGLADESZ	-	-	-	26	12
BEZ OBYWATELSTWA	-	-	4	8	13
BHUTAN	-	-	-	1	-
BIAŁORUŚ	19	-	6	16	22
BURUNDI	-	-	-	-	2
CHINY	-	-	2	11	8
DŻIBUTI	-	-	-	1	-
EGIPT	-	-	-	5	5
ETIOPIA	-	-	-	-	2
FILIPINY	-	-	1	1	-
GAMBIA	-	-	1	1	-
GHANA	-	-	-	-	4
GRUZJA	-	-	14	983	1095
GWINEA	-	-	-	8	3
HAITI	-	-	1	-	-
INDIE	-	-	-	16	15
IRAK	5	5	-	7	11
IRAN	2	-	-	2	3
JEMEN	-	-	-	1	-
JORDANIA	-	-	-	-	1
KAMERUN	-	-	1	10	5
KAZACHSTAN	-	2	-	6	7
KENIA	-	-	-	2	1
KIRGISTAN	-	-	-	-	32
KOLUMBIA	-	-	-	2	2
KOMORY	-	-	-	-	1
KONGO	2	-	2	2	3
KONGO, DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA	-	-	1	2	2
KUBA	-	-	-	2	-
LIBAN	2	-	-	-	1

LIBIA	1	-	-	1	3
MALI	-	-	-	-	2
MAROKO	-	-	1	3	-
MOŁDOWA	-	-	1	5	3
MONGOLIA	-	-	5	8	5
NEPAL	2	-	2	14	4
NIEOKREŚLONE	-	-	-	1	2
NIGERIA	-	-	1	14	9
PAKISTAN	-	-	-	21	18
REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI	-	-	-	-	1
ROSJA	42	172	98	2541	4740
<i>w tym Czeczenia</i>	<i>35</i>	<i>163</i>	<i>86</i>	<i>2101</i>	<i>3953</i>
RUMUNIA	-	-	-	-	1
SENEGAL	-	-	-	-	1
SERBIA I CZARNOGÓRA	-	-	-	2	-
SIERRA LEONE	-	-	-	2	1
SOMALIA	-	-	-	1	1
SRI LANKA	-	1	3	4	7
STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI	-	-	1	-	-
SUDAN	-	1	8	-	-
SYRIA	-	-	-	1	5
TANZANIA	-	-	1	-	-
TOGO	-	-	1	-	-
TUNEZJA	-	-	-	5	2
TURCJA	-	1	2	11	15
TURKMENISTAN	1	-	-	-	-
UGANDA	-	1	1	-	1
UKRAINA	-	3	3	19	23
UZBEKISTAN	-	-	4	-	6
WIETNAM	2	-	6	50	14
ZACHDONI BRZEG I STREFA GAZY	-	4	-	2	5
Suma	82	195	196	3906	6 181

Tabela 3: Liczba osób objętych w 2010 r. wnioskami o nadanie statusu uchodźcy (wnioski pierwsze i kolejne)

Obywatelstwo	pierwszy	kolejny	Suma
AFGANISTAN	23	2	25
ALBANIA	1	-	1
ALGERIA	3	1	4
ANGOLA	1	1	2
ARMENIA	63	44	107
AZERBEJDŻAN	3	7	10
BANGLADESZ	9	9	18
BEZ OBYWATELSTWA	10	11	21
BHUTAN	1	-	1
BIAŁORUŚ	34	12	46
BURUNDI	1	1	2
CHINY	9	-	9
EGIPT	7	4	11
ERYTREA	1	-	1
ETIOPIA	1	-	1
FILIPINY	2	-	2
GHANA	2	1	3
GRUZJA	583	499	1082
GWINEA	2	4	6
INDIE	8	9	17
IRAK	22	5	27
IRAN	6	1	7
JORDANIA	1	-	1
KAMERUN	5	6	11
KAZACHSTAN	6	5	11
KENIA	2	-	2
KIRGISTAN	34	3	37
KOLUMBIA	-	1	1
KOMORY	-	1	1
KONGO	4	3	7
KONGO, DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA	1	1	2
KUBA	2	-	2
LIBAN	-	1	1
LIBIA	-	2	2
MACEDONIA	1	-	1
MALI	-	1	1
MAROKO	5	-	5
MOŁDOWA	1	4	5
MONGOLIA	5	14	19
NEPAL	15	2	17

NIGERIA	16	3	19
PAKISTAN	11	16	27
REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI	1	-	1
ROSJA	3314	1481	4795
<i>w tym Czeczenia</i>	<i>2866</i>	<i>1218</i>	<i>4084</i>
SENEGAL	1	-	1
SIERRA LEONE	-	1	1
SOMALIA	3	2	5
SRI LANKA	5	1	6
SUDAN	1	-	1
SYRIA	3	5	8
TOGO	-	2	2
TUNEZJA	-	3	3
TURCJA	15	4	19
UGANDA	1	1	2
UKRAINA	29	16	45
UZBEKISTAN	11	3	14
WIETNAM	39	8	47
ZACHODNI BRZEG I STREFA GAZY	6	2	8
ZAMBIA	-	1	1
Suma	4330	2204	6534

Tabela 4: Liczba osób, w stosunku do których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał w 2010 r. decyzje o pozbawieniu statusu uchodźcy

Obywatelstwo	Osoby
ROSJA	3
RWANDA	2
SUDAN	1
Suma	6

Tabela 5: Liczba osób, w stosunku do których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał w 2010 r. decyzje o wstrzymaniu wykonania decyzji o wydaleniu

Obywatelstwo	Osoby
ARMENIA	6
BANGLADESZ	1
GRUZJA	4
IRAK	1
KAMERUN	3
KONGO	1
MONGOLIA	6
NEPAL	1
ROSJA	11
WIETNAM	1
ZACHODNI BRZEG I STREFA GAZY	2
Suma	37